

- першочерговий розвиток туристичної інфраструктури в регіонах, що вимагають низьких капіталовкладень і де розвиток туризму дозволяє розраховувати на швидку віддачу;
- розробка механізму поділу сфери відповідальності між державною, регіональною, місцевою владою і приватним бізнесом [3];
- планування і реалізація маркетингових заходів щодо туристичних напрямків; регулярна рекламно-інформаційна робота в ЗМІ;
- створення додаткових способів захисту прав туристів від несумлінних дій туроператорів та забезпечення прозорості туристичного бізнесу;
- створення середніх спеціалізованих навчальних закладів для підготовки фахівців початкового рівня та менеджерів середньої ланки.

Реалізація вищевказаних заходів сприятиме формуванню конкурентоздатного туристського комплексу і забезпечить розвиток України як світової туристської держави.

Література

1. *David Weaver, Laura Lawton. Tourism Management.* — Wiley, John & Sons, Incorporated. — 2006. — 504 p.
2. Указ Президента України від 21.02.2007 р. № 136/2007 «Про заходи щодо розвитку туризму і курортів в Україні».
3. *Квартальнов В. А.* Стратегический менеджмент в туризме. — М.: Финансы и статистика, 2005.
4. <http://www.unwto.org>
5. <http://www.tourism.gov.ua>

УДК 338

Г. О. Сабодош

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

У світовій практиці існує кілька моделей фінансування інноваційної діяльності. Ведеться дискусія щодо формування алгоритму максимально ефективного механізму фінансування [1, 3, 6—8].

Джерелами фінансування інноваційної діяльності можуть бути кошти підприємств, фінансово-промислових груп, малого інноваційного бізнесу, інвестиційних та інноваційних фондів, органів місцевого управління, приватних осіб.

Організація фінансування повинна бути орієнтована на множинність джерел фінансування і передбачає швидке та ефективне впровадження інновацій з метою зростання віддачі від інноваційної діяльності.

У місті Києві зосереджено найбільший в Україні наукових потенціал. Це 368 наукових і проектних установ, у яких працюють 64 тисячі науковців.

Головною проблемою підтримки й розвитку науково-технічного потенціалу залишається проблема фінансування інноваційної діяльності.

У 2000-х роках виникла тенденція зменшення частки бюджетних асигнувань у структурі джерел інноваційного фінансування при одночасному збільшенні навантаження на власні кошти підприємств. Аналогічна тенденція виявилася в фінансуванні інноваційної діяльності у м. Києві у 2008 році. Про це свідчать результати аналізу фінансування заходів Програми основних напрямів розвитку Головного управління промислової, науково-технічної та інноваційної політики на 2007—2011 роки. Основними джерелами фінансування заходів Програми стали:

- 1) власні кошти підприємств — 65,84 % загальної суми,
- 2) кредити банків — 22,0 %,
- 3) інвестиції зацікавлених організацій — 1,84 %,
- 4) державний та місцевий бюджети — 10,8 %.

Дані свідчать про те, що власні кошти підприємств є основною частиною фінансування. Державні кошти та кошти місцевого бюджету охоплюють лише десяту частину джерел фінансування.

Звертаючись до досвіду фінансування інноваційної діяльності США — країни з найбільшими здобутками у цій сфері. Механізм фінансування інноваційної діяльності й наукових розробок у здійснюється через контракти й гранти, але під жорстким державним наглядом. Контрактна система й система грантів є ключовими напрямками в інноваціях у США, які роблять цю систему досить гнучкою, це дозволяє підприємствам планувати й визначати пріоритети в інноваціях і науково-технічній діяльності.

У випадку браку власних фінансових ресурсів підприємства США використовують можливості фінансового ринку, на заса-

дах платності і повернення. Державна фінансова підтримка інноваційної сфери виявляється у регулюванні фінансового ринку, доступ до якого дозволяє підприємцям розвивати дослідницьку діяльність і нарощувати технологічне виробництво. Важливим державним фінансовим джерелом є різні кредитні програми, кошти за якими можуть надаватися під заставу майна для розвитку й реконструкції підприємств, підтримки малого підприємництва.

У США склалася добре налагоджена система доступу до інноваційних джерел різних форм фінансування. Венчурне фінансування як одна з перспективних форм підтримки підприємств на етапах їхнього становлення продовжує розвиватися [4].

У розвинених країнах фінансування інноваційної діяльності здійснюється як з державних, так і з приватних джерел. Для більшості розвинутих країн характерно приблизно рівний розподіл фінансових ресурсів для проведення наукових робіт між державним і приватним капіталом. Для активізації інноваційної діяльності на національному і муніципальному рівні необхідно якомога швидше адаптувати сучасні механізми фінансування в Українську економіку.

Література

1. Астапов К. Инновации промышленных предприятий и экономический рост // Экономист. — 2002. — № 6. — С. 5—8.
2. Онищенко И. Н. Бюджетне фінансування: наукові дослідження у Сполучених Штатах Америки // Федералізм. — 2005. — № 1. — С. 129—162.
3. Комлева О. О. Венчурне фінансування в міжнародному інвестиційному процесі: Автореф. дис. ... канд. екон. наук. — М., 2004. — 17 з.
4. Коноплев Р. В. Розвиток механізмів фінансування в інноваційній сфері. Венчурне фінансування // Наука й утворення. — 2004: Матеріали Междунар. науч.-техн. конф. — Мурманськ, 2004. — Ч. 3. — С. 279—282.
5. М. Л. Джордж, Д. Ворк К. Вотсон-Хемфил. Стремительные инновации. — К.: Логос, 2006. — 331 с.
6. Перелигин А. А. Непрямі методи державного керування інноваціями // Соціально-економічні проблеми становлення й розвитку ринкової економіки: Тез. докл. підсумкової науч.-практ. конф. — Казань, 2004. — С. 117—118.
7. Київська міська програма розвитку промисловості на інноваційній основі на 2007—2011 рр. — К.: Арістей, 2007. — 112 с.